

fus, att wäga till i wisdom, ålder och nåd för Gud och menniskor, tidigt planteras, warda planterade wid ordets lefwande warubäckar. (Ps. 1) Wäl dem, som rätt tänka på sin Skapare i sin ungdom. Wäl dem, som då blifwa införlifwade med sin bästa Fader, sin enre Frälsare och Gudsvalare! I ungdomen är dertill mera tillfälle och mindre hinder. Nu är bästa lärotiden och sänings tiden. Nu är hjerat bösligare äfwen för goda intryck. Nu är wägen till hjerat lättare beredt för Gornom, som lofwat att församla lamben i sin famn och bära dem i sitt sköt. (Esaias 40 K) Annu äro wäntligen ej de unge så hårdt omskansade af skrymteri och last, af jordabelymmer, trångsmål och förbannelser. En tidigare omwändelse åtföljes af många företräden och wälsignelser. Wi så mycket godt, helst om wi tidigt wäkas och läras, att frukta Gud, sin synden och göra det godt är. Likasom många lekamliga och andeliga straffdomar förr eller sednare drabba uppå dem, som offra sin ungdomsblomma åt själändraden och Hans sköla werlden, så skänkas af Guds nåd många förmåner åt dem, som tidigt och troget wända sig till Gud i Kristo och helga Gornom sitt hjerat och sitt lif. Har Gud i 4 Buder gifwit ett slikt nådalbfte åt dem, som hedra Fader och moder, mycket sörre och härligare nådalbfsten har Han gifwit dem som hedra sin himmelske Fader.

Fortf.

Tryckt hos W. N. Nygren 1852.

Guds Hopandes Röst i Öknen.

N:o 9. September. 1852.

Några wäcke-ord till de flumrande, färdedes bland ungdomen. (I N.)
(Af en ungdomswän.)

Foris. från föreg. nr

J, som lämnat eder af andanom wäckte till det fanna lifwet; följer dragningen, söken fatta Gornom, som fattat eder (til. 3: 12, 13, 14) och gören alskar af eder salighetsfak, så skolen J blifwa mer wisa, mer starka och friska till kropp och själ och således mer skickelige, att genomgå de förlagda prof och frestelser, att wäl fullborda edert kall och lopp samt hinna det höga mål, som eder ofwanifrån förbehålles af Guds kallelse i Kristo Jesu.

Gån in i bibelns rika skattkammare. Der finnas skatter, som äro sötare än honung (Ps. 19. 11 Cyr. 24. 27) och dyrare, än mång tusen fincke guld och silfwer (se 119. Ps.). Der är ett läkemedel, som styrker trötta händer, ett tal, som ureser dem som fallne äro och de bafwande knän förstärker (Job 4: 3, 4) Der i den Heliga skrift finnen J och många

exempel på dem, som tidigt och alfwaligt sökte sann
 wäshet, gudaktighet och helgelse och derföre blefwo så rik-
 keligen wälsignade både i timlig och andelig måtto. Der
 möter eder en stor mängd Patriarker, profeter, wise och
 fremme, som troget wände sina hjertan till Gud och
 troget wandrade uppå Guds wägar. Följer deras
 exempel och fot-pår, så skola samma ewiga härliga nåda-
 löften fullbordas äfwen på eder. Han swiker ingen, Han
 den trofada, allsmägtiga kärleken, som med uträkt fam-
 ropor wänder eder till mig, så warden I salige
 alla werldens ändar. — Så warden I redan här sa-
 liga i hoppet (Rom. 8. 24), wise, (Col. 2. 3) fria
 (Joh. 8. 36) och härlige (1 Petr. 4. 14). Så tän I
 ut Gud eders Frälsare det bästa sällskap och stöd genom
 lifwet och döden. Så ären I redan här frinne till les-
 wandes Guds stad, till det himmelska Jerusaleum
 och till den otaliga änglastaran och till de först-
 föddas församling, som i himmelen beskrifne äro
 (Ebr. 12. 22). Di weten I wäl något bättre?

I, som af Guds stora barmhärtighet redan i doret
 härtill komne ären, I, som ehuru affällige och owärdige
 härtill künnt eder återkallade, I, som beghut wälsed ur
 eder barneoms slummer till att söka något bättre, än
 hvad den arma jorden erbjuder, I hafwen börjat i
 andanom, wiljen I **ock lyfta i fötter?** (Gal. 3.)
 wiljen I somna, falla, fångas och förspilla all den ri-
 ka nåd och salighet, som Gud så dyrt köstat på eder, så
 rikeligen tillbjuder eder? weren I icke, att den, som
 sätter sin hand till plogen och ser tillbaka, han
 är icke beqwäm för Guds rike? (Luce 9: 62) Det

är godt att wäl lö. ja bättre att wäl fortsätta och akra-
 böst och nödigast, att wara trofaste intill ändan.

Påter derföre I su beinnande kärlek och blottiga döds-
 kamp uppå, wäcka, lifwa och styrka eder, till att i
 Hans ibrening och fetspår kämpa en god trofes
 kamp och sätta ewinnerligt lif, hwartill I kalla-
 de ären (2 Tim 2.) Sen upp till honom, som med
 blodigt i sitt anlite ser ömkande neder på slummande
 Larjungar och säger: **Di förmodden I icke wäka en-
 stund med mig?** slumren då icke, att I ej misten Kris-
 tum och I ser, troen och helgelskraften, nåd lifwet och
 nådgäfrorn. Öfvergiftwen ej den första kärleken.
 (Upp B. 2. 4.) Sen till, att I ej slumren, tills I som-
 nen och solwen, tills lampan slöcknor och syndamot-
 nen öfwer flåten tjoeknor och I så kunden bliwa
 öfwillig, anwäpnade, bundne, döda och åter bortförde
 under märkrens waldighet.

Sen till, att I ej sån tillbaka Swilken sig undan-
 drager, säger Herren, han skall icke behoga mine
 siel. Wren då icke de som eder undandrage till
 förtappelse, utan af dem som try och frälsta siäl-
 na (Ebr. 10. 38, 39). Eller är det icke bättre att wara
 delaktige af Guds natur, än af werldens såfång-
 liga lustar (2 Petr. 4. 4)? Wiljen I icke heldre smaka
 Guds tal än Hjerlagras, heldre andans sijnemw,
 än Bezabne? wiljen I icke heldre med Dawid andes
 ligen dansa kring Guds ort, än med Herodis dotter i
 skofhuset? Skullen I heldre wilja söka werldens roma-
 spel, lek, lje och ras, som är likt törnets sprakande
 under grytone (Pred: 7: 7) än spela och sjunga

Herranom i edra hjertan? (Efs. 5. 19) Skuden I heldre såsom Simson wilja förwelligos i Deblas snå, än så himlakraft med den skunderflan, som med sitt hufwubår tock. De Jesu fötter, dem hon sukktat med sinå tårar?

I som som bbrjat slumra. — hwad ämmen I? ämmen I åter till Egyptens köttgrjor, sedan I ståit wid rödda hafwet och besjungit frälsningen och hört lagens Sinai dunder och smakat Ewangelii manna? Eller ämmen I lägga eder på wägen för att warda dräpne af ormar och förderstwaren? Hafwen I hjerta till att wända eder från eder ende, store, bästa Fader, sberlofare och Tröstare, som kallat eder wid namn såsom sina, som hjunder och will ledsaga eder till sig och på eder hwarje stund bewisat sin godhets och långmodighets rikedomar? Wiswa icke edra samweten brända med den djupaste blygd, då han säger: Israell! förgät mig icke (Efs. 44. 21) Minnen I hafwa lust att återgå till swimadrasfwen, sedan I smakat brödet i det bästa faderhufet? wiljen I wola med werlden, sedan I suttit wid den himmelska brudgummens bröj? Wiljen I uti träd nedlägga eder med den salighetskjortel, som Han erer utiklädt? skullen I wilja taga wild-djurets wederteeken på edert anlete, sedan I med Guds infegel tecknade ären? —

Ull! tänker på Jelix, på Demas, på Lohs Husfru. Tänken på de många wäckta, som ej kommit på trones wäg, på de många, som en tid woro på denna wäg, men likwäl ej hunno wäl fram. Låtom of icke såsiva bort "den korta och ofstättbara nådenes tid". Låtom of

wara nyckte till kropp och själ, så att wi icke må såsom i yrfel och töcken samla mot ewigheten. Låtom of jaga efter målet och tränga och fara fast derefter, såsom Paulus (Tit. 3: 13, 14) och alla trogn, som wäl fulländat loppet. Då wi hafwe för of en så stor hop tros wittnen, så låt of aflägga skudena, som alltid lådar wid of och gör of tröge och låt of med sålamod löpa i den kamp, of förelaggd är och se på Jesum, som trona begynt och fullkomnat hafwer (Ebr. 11 Kap. 12 Kap. 1 v) Kära wänner! trötteis ej, gifwandes eder utöfwer. Släppen ej Herran. Tänker på de heligos samfund och hwilken härlig lett det är att dertill så höra. Tänker på de Heliga änglar och själur, som på härlighetens Zion wänta eder efter. Wiswer icke tillbaka. Wiswen ej slummeraktige. Bruken träget Guds ord under waksamhet och böj, öfning och lydaktighet. Wandren i räddhägga. Wänten, trängten, trängen efter Herran. Kärbarn! wakter eder för afgudarne, för falska profeter, för ofswande sällskaper, sällningar och förehaswanden. Si! brudgummen kommer: går ut emot honom. Han klappar på edert hjerta; bedjen att i mån kunna upplåta, att Han må tngå till eder och hålla nattward med eder (Upp 3) och bo i eder och wandra med eder. Si! ewigheten smudar — domaren står för dören . . . warer redo . . . Låter edra länder wara omgjordade och edra lampor brinnande och warer I dem like, som wänta brudgummen . . . salige äro de tjenare, som Han finner wakande då han kommer. Sal salige de tjenare, hwilka Han så finner!

Har står det till med Christendomen. i den Lutheriska Fyrkan?

Utsatt från föregående Nummer

Swad pröfningen emellan wetande och tro angår, så är denna pröfning, hwarmed Theologerna sysselsätta sig, endast en tankewilla, upkommen af brist på både wetande och tro. Theologerna weta nemligen ingenting af egen erfarenhet uti nådens ordning. De weta ingenting om wäckelsen, ångern eller den känbara försenningen; de weta ingenting om den Helige andes nåde verkningar, ingenting om den nya födelsen, ingenting om den lefwande tron, eller rättfärdigbressen. Men emedan allt detta omtalas i Bibeln och de Symboliska Bokena, så måste de tro — eller antaga på god tro, att sådana saker hafwa funnits till. Men emedan de sakna all egen erfarenhet i den vägen, så will icke den döda auctoritetens tron riktigt stämna öfwerens m. d. deras egen erfarenhet, som är deras verkliga wetande, grundadt på en utvrettes kunskap i Förståndet, men utan merwarande känslor i hjertat. Där till ex en menniska, utan all erfarenhet i kärlekshwärf, tror att kärlek är någonting verkligt, kånkbart, ehuru han eller hon sjelf alldrig har känt kärlekens verkningar, så är denna tro en dödd auctoritetens tro, grundadt på de älskandes wetande; men emedan han sjelf ingenting wet om kärleken, så kommer hans tro att stå i strid med hans wetande, som är i wetet wetande utom hwad han hört af andra. Just så förhåller det sig med tro och wetande. Swad åter angår den "högre punkten eller" Confordatet emellan förnuft och uppenbarelse, så är detta Confordat öfwenledes ett ga-

nödigt grubbet, allidensfund ett Confordat eller ett förbund emellan förnuft och uppenbarelse icke kan affutas på annat villkor, än att endera måste drö under. Antingen måste förnuftet upphäwa sig till domare öfwer uppenbarelsen, såsom Nationalisterna wilsa hafwa det, eller också måste förnuftet tagas till fånga under trons lydno, såsom Gud, Paulus Luther med flere wille hafwa det. I förre fallet måste förnuftet utgälla all obegripliga saker utre uppenbarelsen, och antaga endast det begripliga; men i öfrigt förklara det öfriga så att det blir begripligt; i sednare fallet måste förnuftet afstå sin prästni gss rätt och antaga allt hwad uppenbarelsen innehåller på god tro, ända till des uppenbarelsens fanningar i hjertat blifwit lefwande, då all strid emellan förnuft och uppenbarelse uphör, icke enem ett Confordat, utan genom förnuftets fullkomliga undergiftwenhet under känslorna, som fullkomligen öfwerensstämna med Bibelförfattarnas känslor. Och sådana känslor måste upwäckas i mennsso hjertat genom uppenbarelsen. Men den som är öfwerwaldigad af sina naturliga Passioner, Egoism, egennytta, ambition, afund, hat, lättfinnighet, egenfärlig, flärd m. fl. hwilka kallas djefwulens magt, en sådan mennissas förnuft will fätta sig till domare öfwer uppenbarelsen och stifta en förnufts Religion, som lemnar de nedriga passionerna godt spelrum; Den okuswade Egoismen uppenbarar sig då i förnuftet under namn af Frihet; Egennyttan kommer under namn af mennissans öförryttliga rättighet; ambitionen eller äran uppenbarar sig som ödbdlighetens mål; Hatet uppenbarar sig som en helig pligt att utrota kånare och uproriska undersåter.

lidsaktigheten och lätsinnigheten uppenbarar sig som en pligt att befolka landet. Gungern är också en passion, hvilken uppenbarar sig som en rättighet att själa, röfwa och plundra. Alla dessa passioner tillammans tagna uppenbara sig i förnuftet, som en pligt, att slagta folk. Så skall werlden blifwa hvad den varit hafwer ett stort slagtarhus, ett stort horhus, ett stort iusband, och djefwel n, som beherrskar werlden genom passionernas mag, skall hafwa sin förnöjelse af allt detta.

Swaret på den frågan: huru står det till med Christendomen? kan icke blifwa tvetydigt. Det står uselt till. Vi så på Christendomens graf. Ifrån denna graf är till och med den döda kroppen borttagen, och endast swepningen återstår. Maria Magdalena hade redan förut en hjertkråtande sorg deröfwer, att Kristus (Christendomen) icke war lefwande, utan död. Men när hon såg att äfwen den sista gwarleswan, den döda lekamen war borttagen ur den döda Christendomens graf, då wille hennes hjerta brista. Hwa uppenbarade wäl detta för Lärjungarne, som höllo sig inom lyfta dörrar för Juharnes rådblo skull. Men denna underrättelse gaf dem ej lif: den förorsakade wäl ett löpande till grafwen och ett gräfswande i swepningen. Men hwart lekamen tagit wägen kunde de icke förstå. Dock så förtwifladt allt ser ut i det stora hela, så lefwer dock Ryckans hufwud och Andä.

Till dig Maria — du kristna själ och lilla trogna hop — som gråter på Christendomens graf och uphäfwer saltnadens ropande röst i öknen, kommer den korsfästetätleten, den törnekronade Konungen, den lefwande

anden och säger: gråt icke och astorkar dina tårar, tröstas dina qual och gifwer nytt lif, ljus och hopp, då du genom tårade ögon klarare ser "den din själ får hafwer" och sjuaker salig till hans fötter, i hans armar. Midt ibland den tanklösa och känslolösa hop, som ler åt Kristi pina och dansar kring Kristi graf och törstar efter de Kristnas blod skall du förjande och hugswalade Maria här och der möta en Petrus, en Johannes och andra Lärjungar, som hardt när gihwit Kristum förlerad och förtwiflat om Israels hopp. Då, reza så träffa Kristum uppväckt ifrån de döda, så skola de fatta nytt lif och mod, att glade finna ibland domstolar och sängelser, hat och förfölselser, eld och swärd wittna om sin uppståndne wän, sin lefwande förlofware, sin ewiga saliggörare. Och deras ropande röst skall desto mer hörslydd, frimodig och wälfstanserik utgå intill werldens och tidens yttersta gränser. Och de som i grifterna äro skola höra Herrens röst och de henne höra skola lefwa, omwände till Sonen, som är den gode herden och den rätta sjalabiskopen, lofwungande Lambert, som igenlöst dem Gudi med sitt blod — — Salige de, som kallade äro till, Lambdens bröllopp. Salige de, som höra Johannisdöpt, så att de komma och höra och känna brudgummens. De skola tecknas med detta Guds insegel: Herren känner sina.

Men då alla grafwar brynas wid den sista dombasunen, så skall den Helige domarens öga och skåda in i de själar, som här woro syndasbunnens, hednawäsendets och den döda tronns grafwar och betyga dem och säga: "Jag

kände eder allbrig. Går bort ifrån mig J. ögernings-
män". —

L. L. L.

Om Prosten Lästadii erhållna skraps, meddelad
af Dom-Capitlet i Heröfsand genom Contracts
Prosten Sal. Antman, den 20:de Mars 1851:

Som denna skraps genom några insända artiklar i
Norrbotens Tidning blifwit omnämnd, synes det icke
vara ur vägen, att underrätta denna månads skrifs
läsare, em anledningen dertill och förloppet derwid. An-
ledningen war följande: om wintern 1848, hade en
Länsmän wid namn Bucht, hemma från Luleå, ankoms
mit till Wuonioniska, hwaräst han uppehöls sig någon
tid i affikt att sedermera begifwa sig till Norrige, för
att hålla sig undan wederbörandes esterspaningar, eme-
dan han i Luleå begått någon slags ekonomisk Stads
kupp, som här icke kan så noga specificeras; allt nog:
Länsmän Bucht war på rommare stat. Denne man lä-
rer hafwa fått något horn i sid n till Läsarena. Och
som han såit huu om, att en gammal Förgångsman,
wid namn Adam Muodas Lompola hade warit ihop med
Läsarena, så lär Länsmän Bucht efierstika honom (så
berättar Adam sjelf.) Tit. Bucht författade då en lång
klagofkrift i Adam Muodas Lompolas namn, hwaruti
han låter den gamle Adam tala för sin sjuka mor, uti
semwerliga klagomål öfwer Läsarenas framsart. Läsare-
na hade nemligen fört den gamle Adams samwets frid,
men — i stället för samwets frid, skref Conceptisten

hemfrid, wäl wetande att hemfriden är tyckrare än
samwets friden. NB efter werldslig Sag. Läsarena ha-
de skuffat Adam till helwetet; men i stället för helwetet
skref Conceptisten — "i hans eget hus", wäl wetande
att den, som skuffat gamel Adam till helwetet, kan
icke anlagas för Hemfrids brott emedan gammel Adam,
då han wistos utom helwetet icke är uti sitt rätta hem.
Widare klagade den gamle Adam deröfwer, att Prosten
Lästadius wore rätta uphöfsmannen till rätta Läsarenas
skuffande emedan Prosten Lästadi i Predikningar anda-
des "eld och swafwel", som luftade illa i gammel A-
dams näsa. Ibland annat hade Lästadius föredente
Zuhshelg, incaaserat silfwer, penningar, renstekar m. m.
Och detta allt hade Lästadi naturligtwis stoppat i sin
egen pose. Författaren anklagar i samma skrift Pre-
ster i allmänhet, och frågar när dessa upfyldte sin pligt;
hwaraf kan synas, att Författaren icke lär wara någon
Prestrvän.

Den klagofskrift, förfedd med den gamle Adams un-
derskrift och bomärke, skickades till Landshöfdinge Em-
betet; och som skriften, utom angifwel'en emot tre sty-
cken namngifne Läsare, äfwen innehöll förenämde klagomål
emot Prosten Lästadius, blef den af Landshöfdinge
Embete uti affkrift communicerat Consistorium i Heröf-
sand, och derifrån repiterad till förklarings afgifwande.
När denna inrådeskrift kom Prosten Lästadius till hans
da ansåg han sig böra öfwa något med förklarings af-
gifwande, för att under tiden kunna inhenta några up-
lysningar om rätta förhållandet med Adam Muodas
Lompola, som bor i Pasjala Församling, men på i mån

affänd: från kyrkan. Omkörtis hände det, att klockaren i Pajala församling, efter slutad Gudstjenst, anmälde sin egen stuf dotter, som önskade kyrkotagas, eller undergå hemlig skrift, efter begånget löuska läge. Denna kvinna var för Pr. Lestadius alldeles obekant; och ehuru Kongl. Förordningarne af den 17. October 1778, samt af den 11 Februarii 1780 innehålla att lägrad kvinna bör kyrkotagas af den Prest, som derem anmodas, så förskrifwer likväl ingendera af dessa förordningar, att en obotfärdig o.h fräck herra bör utan ånger och försatts till bättring få sina synders föråttelse, och upptagas uti den Christna församlingens gemenskap. Dvärt om innehåller den sijnämnda försättningen "att så en som är anklagad för löuska läge wisar sanfkyldig ånger öfwer sina begångna synder, och med sådant sinne anmälar sig" m m hwilket ärewen öwverensstämmer med kyrko Lagens 9. Cap. och 3. 8 sålydande: "när en sådan syndare wisar en alswarlig ånger och uelje öfwer sin begångna synd, och utlofwar bättring, då skall skrifte Fadren honom offentligen aflösa, och i församlingen utaga på sätt och wis, som handboken innehåller", så hafwa likväl Presterna, för att, som det synes, slippa ifrån allt besvär med själwården, fattat dessa förskrifter så, att en Prest icke behöwer undersöka en sådan syndares själa tillstånd. Eller göra sig underrättad derem, huruvida den förestälde personen verkligen ångrar sitt brott och har en alswarlig försatts till bättring; utan wanligen går det så till, att Presten, utan att hafwa talt med syndaren, genast är särdig att aflösa honom eller heu-

ne, så snart den samme swarar så tytt som mössigt: Tal på de framställda frågorna i Handboken. Tror då Presten verkligen, att enbörja, som swarar ja på de framställda frågorna i handboken, är ångerfull och botfärdig? kyrkoplikten anses nu för ett stort syndastraff, ehuru den ursprungligen anågs som en stor nåd, och är också i sjelwä werket en stor nåd, bewisad af den Christna församlingen, som uppiager en ångerfull och botfärdig syndare uti sin gemenskap, och erkänner honom för en Christen broder. Men huru kan församlingen upptaga en syndare uti sin gemenskap, i non han blifwit förwisad derom, att en sådan verkligen ångrar sitt brott? Ehuru hela denna nådeakt blifwit förwandlad till ett oisfwärdt gäckspel, förnämligast genom Presternas oerfarenhet i nådens ordning, så borde åtminstone den yttre formen iakttagas, emedan kyrkelagen och de ofwändligt beropade Kongl. Försättningarne hafwa welat bewara detta st. n af det ursprungliga bruket. I det stället drar nu Presten åstad, som en blindbock, och aflöser en syndare, em hvars själattillstånd här icke kommer det tungaste i fråga; han begagnar således Himmelrikets nycklar ungefärligen som afgrunds fursten begagnar sina inneschwand nycklar till helwetets port: han släpper nog in alla bockar och skorpioner i sitt rike, utan att undersöka om de äro ångerfulla eller icke. Å andra sidan är det verkligen ett syndastraff att vara medlem af en församling, som består af döpta hedningar.

Uti en sådan församlings gemenskap skulle en ångerfull syndare icke wilja intagas; ty ånger innebär redan en motsatts till säkerhet.

Emellertid lät Pr. Læstadius till säga quinnan genom Klofaren, att hon icke kunde kyrkotagas förr än presten fått tala med henne. Följande söndags morgon insann hon sig verkligen hos presten, men visade en sådan ångest, som Konung Antiochus, när han fick höra att Israels folk hade vunnit seger öfver hedningarne. Han blef sjuk af sorg och grämlse deröfver, att hans grymhet icke kunde tillriddesställas. Så hade äfwen denna kvinna fått den uplysningen, "att en kyrkotagen hora icke är pliktig att tala med Presten; och för öffrig mente hon, finner hon nog en annan Pest, som kyrkotager henne, det är icke Prostern vill kyrkotaga henne. Emedan hon visade både sturshet och fräckhet, tillfades hon, att komma öfver till Presten, så att han kunde få tillfälle att tala vidare med henne om de saken som till Christendomen höra. Men hon kom icke. I det stället gick hennes moder till en krögare, som är den iblända Herremannen i Soelnen, och bor såsom krögare Patron ett stort antal ibland dem, som brennwinet kært hafwa, ehuru dessa nu mera bestå af några trashankar som suva finkel, samt af några halfherrar eller Bondskofjare, som hålla krögare Patronen fällskap och dricka punsch med honom, när samvetet så fordrar. Denne Herremann författade en skrift, som innehöll ett klagomål deröfver att, ibland andra oordningar, som uppkommit i församlingen genom Prostens (mot krögare intresser) stridande åtgärder, äfwen den oordningen uppkommit, att quinnan M. N. icke blifwit kyrkotagen, ehuru hon flere gånger anmält sig till undergående af hemlig Skrift. Till yttermera wisso blef den förenämnde

quinnans Förmyndare, genom horelser och föreställningar om ansvar till hälften, som han sjelf tilluått, twingen, att låta skrifwa under sitt namn och rita sitt bomärke. Denna klagoskrift skickades genast till Contractus Prosten och derifrån till Consistorium, beledsagad med hwarjehanda anmärkingar och Commentarier af Contractus Prosten. Som Författaren till denna klagoskrift talat om oordningar, som förelupit i församlingen genom Prostern Læstadius åtgärder, men underlåtit att nämna hwaruti dessa oordningar bestått, så måne wi, för bättre upplysnings winnande, ibland, att stora oordningar verkligen förelupit inom djeswulens rike uti Pasjala församling efter Prostern Læstadius tillträdande. Ibland andra oordningar, som djeswulen har att beklaga sig öfver, och detta med rätta, är den oordningen icke den minsta, att de flesta krögare Patroner, med undantag af den Patron, som klagat öfver oordningarne, blifwit twungne att nedlägga sitt hederliga och wällofliga krögare, hwilket inbringat lika många skrifvar åt krögaren, som det inbringat fattiga fullhundars själar uti djeswulens skattkammare.

Den andra oordningen bestod deruti, att 3 af alla nyktra fullhundar börfjat bränna, hata och affy brännwinet, såsom warande en källa till fattigdom, slagsmål, oenighet mellan äkta makar och till sjelfmord. Denna oordning, som uppkommit i Pasjala församling genom Pr. Læstadius nykterhets Predikningar, har gått djeswulen och hans drabanter djupt till sinnes. De hafwa mer än en gång förbannat uphofsmannen till dessa oordningar. Den tredje oordningen har också förorsakat djeswulens

intimaste vänner en hjertfrätande sorg. Alla dygdiga
 horder hafwa på Kronens framställning riswit bort berrins
 garne från sina bron och finger-ringarne från sina fins-
 grår och guldfeden från sina halsar, icke för att deraf
 gjuta guldkalfwar, utan för att befria sin skönliga les-
 kamen från sådan prydnad, som mera kylor än värmer
 hjertat. Af dessa klenoder hafwa en del blifwit öfverläm-
 nade till Scholan och en del till de fattige. Sedan det,
 som kunde ega något materielt värde, blifwit förwand-
 lade i penningar, hafwa några fattiga bara åtnjutit
 fri kost och undervisning i Scholan för dena grannlåt.
 Detta användande af den röda metallen har blifwit en
 nagel i ögat på alla dem som ropa: stor är de Giefers
 Diana! Men de hafwa ingenting att klaga öfver, eme-
 dan Scholan och de fattige ingenting fått för sådana
 Pinsbach led, som kostat köparen 12 till 15 Rdr. Alle-
 handa maskiner af silfver, som Lappar och Bänder fått
 betala dyrt, för att dermed hålla eldwattnet i sin stru-
 pe, såsom lappklofor, tumlare, små kallar, brennvin-
 bågare och dylikt hafwa äfwen blifwit gifna till Scholan
 och de fattige; äfwen som silkes dukar och annan grann-
 lät, hwarmed wenus utfira sina tjenstepigor, hafwa blif-
 wit dels förkytrade för egarens egen räkning, dels ock för
 Scholans och de fattigas räkning.

Ens Ropandes Röst i Öknen.

N:o 10.

October.

1852.

Om Prosten Westadii erhållna skraps, meddelad
 af Dom Capittlet i Hernösand genom Contracts
 Prosten Sal. Antman, den 20:de Mars 1851:

Troff. från föregående Nummer

Men just sådana ordningar hafwa förorsakat djef-
 wulen och hans drabanter dsupa samweis qual. De haf-
 wa mer än en gång måst beklaga det fattiga folket, som
 för en girigbukt, en egenyttig skrymtares skenhelighet,
 blifwit nakna och huswilla. Måste icke en Kronans man
 förleden sommare anföra klagomål i Dom Capittlet öf-
 wer Prosten Westadii "Girighet" samt huruledes han
 "under larfwen af en sann Christendom wänder
 upp och ner på hela Församlingen? männe icke äf-
 wen denna Kronans Trotsenare, som för läseriet i Pa-
 jala måste flytta bort ifrån församlingen, emedan der
 icke war någonting widare att förtjena på Folkets dår-
 skap; männe icke denne Kronans Trotsenare hafwa talat
 för sin fjula mor då han uti förenämnde beswärs skrift
 uppbyggd all sin moraliska, fysiska och metafysiska skarp-
 skänighet för att bewisa, att Prosten Westadius war en
 egenyttig skrymtare och bedragare? Men denna gången